

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 41, 2015

Nummer 41, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3487](#) 08-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3483](#) 08-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3462](#) 08-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3440](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3435](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3432](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3437](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3430](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3433](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3428](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3427](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3434](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3441](#) 01-12-2015

RECHTSPRAAK

Ook (foto's van) schilderijen waarop afbeeldingen te zien zijn van seksuele gedragingen van één of meer jongens die kennelijk de leeftijd van 18 jaar nog niet hebben bereikt, kunnen worden aangemerkt als 'een afbeelding' in de zin van artikel 240b Sr.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam om deze op het bestaande hoger beroep opnieuw te laten berechten en afdoen.

Het middel klaagt 'dat de bewezenverklaring van het onderdeel "betrokken of schijnbaar betrokken" ten aanzien van de afbeeldingen bewezenverklaard onder A en D niet volgt uit de bewijsmiddelen en het kennelijke oordeel van het hof dat hiervan sprake is omdat de schilderijen "een realistische/levensechte weergave [geven] van de daarop afgebeelde personen" en de afbeeldingen "minst genomen de suggestie [wekken] dat bij de vervaardiging van de schilderijen echte kinderen zijn betrokken" blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans onvoldoende is gemotiveerd'.

Het gaat in deze zaak om de vraag of (foto's van) schilderijen waarop afbeeldingen te zien zijn van seksuele gedragingen van één of meer jongens die kennelijk de leeftijd van 18 jaar nog niet hebben bereikt, kunnen worden aangemerkt als 'een afbeelding' in de zin van artikel 240b Sr. Deze vraag dient te worden beantwoord tegen de achtergrond van de – onder 3 weergegeven – te dezen toepasselijke internationale regelgeving alsmede de wetsgeschiedenis van artikel 240b Sr.

Gelet op het hiervoor weergegeven kader is het oordeel van het hof 'dat schilderijen [niet] reeds naar hun aard buiten het bereik van art. 240b Sr vallen', juist. Uit de wetsgeschiedenis volgt daarbij bovendien dat het in dit verband niet nodig is geacht om een uitzondering te maken voor artistieke virtuele kinderporno omdat virtuele uitingen die artistiek zijn, doorgaans geen realistische uitstraling hebben. Die uitzondering is ook niet wenselijk geacht, omdat artisticeit die zou kleven aan een realistische virtuele pornografische afbeelding daaraan niet het strafwaardige karakter ontnemt.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 12 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY9719, *NJ* 2013/403, ten aanzien van virtuele kinderpornografie op grond van de wetsgeschiedenis van artikel 240b Sr geoordeeld dat het bestanddeel 'schijnbaar betrokken' in de delictomschrijving van artikel 240b Sr meebrengt dat onder deze strafbepaling ook begrepen is een realistische afbeelding van een niet-bestaand kind in de zin dat de afbeelding niet van echt is te onderscheiden. In dat arrest werd het oordeel van het hof dat virtuele afbeeldingen van kinderpornografie niet als realistisch in deze zin zijn aan te merken niet onbegrijpelijk geacht, gelet op de vaststellingen van het hof dat de afgebeelde personen 'geen echte kinderen' zijn en dat voor 'de gemiddelde kijker (...) aanstonds blijkt dat het gaat om gemanipuleerde afbeeldingen'.

De enkele omstandigheid dat aanstonds blijkt dat niet sprake is van een fotografische maar van een geschilderde realistische weergave van een seksuele gedraging waarbij iemand die kennelijk de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt, is betrokken of schijnbaar is betrokken, staat op zichzelf niet aan de toepasselijkheid van artikel 240b lid 1 Sr in de weg. Ook de omstandigheid dat ondergeschikte onderdelen van zo'n afbeelding een niet-werkelijkheidsgetrouwe weergave van een kind zijn, bijvoorbeeld doordat – zoals in het onderhavige geval – op de rug van het afgebeelde kind vleugels zijn aangebracht, heeft niet zonder meer tot gevolg dat de afbeelding van het kind als geheel niet kan worden aangemerkt als een realistische afbeelding zoals bedoeld in artikel 240b Sr.

Wel zal vanwege het bijzondere karakter van zo een onder artikel 240b Sr te rubriceren geschilderde realistische afbeelding uit de motivering van het oordeel van de feitenrechter duidelijk moeten blijken waarop is gebaseerd dat de afbeelding een zodanig realiteitsgehalte heeft dat de afbeelding van een seksuele gedraging, waarbij iemand die kennelijk de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt, is betrokken of schijnbaar is betrokken, niet van echt is te onderscheiden. Dat sluit ook aan bij eerdere rechtspraak van de Hoge Raad over virtuele kinderpornografie.

Het hof heeft op grond van eigen waarneming vastgesteld dat de in de bewezenverklaring omschreven (afbeeldingen van) schilderijen 'een realistische/levensechte weergave [zijn] van de daarop afgebeelde personen wat betreft hoofd en lichaam – de geslachtskenmerken en geslachtsdelen inclusief – en de houding'. Het oordeel dat de afbeeldingen een realistische weergave zijn van seksuele gedragingen, is toereikend gemotiveerd. Voor zover dat oordeel van feitelijke aard is, is het niet vatbaar voor verdere toetsing in cassatie.

Uit het vorenstaande volgt dat het oordeel van het hof dat het bij de onderhavige afbeeldingen telkens gaat om een seksuele gedraging waarbij een persoon die kennelijk de leeftijd van 18 jaar nog niet had bereikt was betrokken of schijnbaar was betrokken, dus om realistische afbeeldingen als bedoeld in artikel 240b Sr, niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en – ook in het licht van hetgeen onder 4.3.4 is overwogen – toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geheel voorwaardelijke taakstraf van 80 uren, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3483

Zaaknummer: 13/00493

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van der Laan en B.W. Newitt

Wetsartikelen: 240b Sr

RECHTSPRAAK

Voor een bewezenverklaring van het onttrekken van goederen aan de boedel is niet vereist dat vaststaat dat sprake is van ‘enig zelfstandig handelen’ door verdachte ‘waarmee de goederen buiten het bereik en beheer van de curator zijn gebracht’.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte als bestuurder van een rechtspersoon goederen aan de boedel heeft onttrokken, zoals onder 1 is bewezenverklaard.

Blijkens de toelichting berust het middel op de opvatting dat voor een bewezenverklaring van de tenlastegelegde onttrekking van goederen aan de boedel vereist is dat vaststaat dat sprake is van ‘enig zelfstandig handelen’ door de verdachte ‘waarmee de goederen buiten het bereik en beheer van de curator zijn gebracht’. Deze opvatting vindt echter geen steun in het recht. In een geval als het onderhavige kan een (verboden) gedraging in redelijkheid aan de verdachte als (functioneel) dader worden toegerekend indien deze erover vermocht te beschikken of de gedraging al dan niet zou plaatsvinden en indien zodanig of vergelijkbaar gedrag blijkens de feitelijke gang van zaken door de verdachte werd aanvaard of placht te worden aanvaard. Onder bedoeld aanvaarden is mede begrepen het niet betrachten van de zorg die in redelijkheid van de verdachte kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de gedraging (vgl. ten aanzien van een rechtspersoon HR 21 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7938, NJ 2006/328).

Gelet daarop en in aanmerking genomen hetgeen het hof blijkens zijn bewijsvoering heeft vastgesteld, heeft het hof zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd tot uitdrukking gebracht dat de onder 1 tenlastegelegde onttrekking van goederen aan de boedel in redelijkheid aan de verdachte kan worden toegerekend.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3487

Zaaknummer: 14/06513

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 343 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft de in de artikel 430a Sr voorkomende uitdrukking ‘plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is’ te beperkt uitgelegd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten doordat het een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de daarin voorkomende, aan artikel 430a Sr ontleende, uitdrukking ‘plaats die niet voor ongeklede recreatie geschikt was’.

Het hof heeft artikel 430a Sr uitgelegd dat ook plaatsen die niet door de gemeenteraad daartoe zijn aangewezen, geschikt kunnen zijn voor ongeklede recreatie. Dat oordeel is juist.

De beantwoording van de vraag welke voor het openbaar verkeer bestemde, niet door de gemeenteraad aangewezen, plaatsen niet geschikt zijn voor ongeklede recreatie, hangt af van de omstandigheden van het geval zodat een algemene regel daaromtrent niet valt te geven. Van geval tot geval zal dus moeten worden beoordeeld of de desbetreffende plaats niet geschikt is voor ongeklede recreatie, waarbij blijkens de wetsgeschiedenis en gelet op de plaatsing van artikel 430a Sr in Titel II van het Derde Boek van het Wetboek van Strafrecht

(‘Overtredingen betreffende de openbare orde’) onder meer van belang kan zijn of (i) ongeklede recreatie volgens de maatschappelijke opvattingen, zoals die ten tijde van de gedraging ter plaatse leven, aanvaardbaar wordt geacht, (ii) de locatie zodanig is gelegen dat sprake is van ongevraagde of ongewilde confrontatie van derden, en (iii) of de openbare orde wordt verstoord.

Het hof heeft geoordeeld dat slechts sprake kan zijn van handelen in strijd met artikel 430a Sr indien de voor het openbaar verkeer bestemde plaats waar de tenlastegelegde naaktrecreatie is beoefend, ‘evident niet geschikt is’ voor ongeklede recreatie, hetgeen volgens het hof in dit verband betekent ‘dat objectief oordelende en redelijk denkende mensen over die niet-geschiktheid in een concreet geval redelijkerwijze niet van mening kunnen verschillen’. Dat oordeel geeft, gelet op hetgeen hiervoor onder 3.7 is vooropgesteld, blijk van een te beperkte uitleg van de in artikel 430a Sr voorkomende uitdrukking ‘plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is’.

Door de verdachte van het tenlastegelegde vrij te spreken heeft het hof derhalve vrijgesproken

van iets anders dan was tenlastegelegd. Het middel klaagt terecht dat het hof aldus de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3462

Zaaknummer: 14/03582

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 430a Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklachten medeplegen en aanwezig hebben cocaïne en xtc.

Het middel richt zich onder meer tegen de motivering van de bewezenverklaring van het onder 1 en 2 tenlastegelegde.

Wat betreft het onder 1 tenlastegelegde klaagt het middel dat het bewezenverklaarde medeplegen niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is.

Indien het tenlastegelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), rust op de rechter de taak om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat, zoals is bewezenverklaard, sprake is van tezamen en in vereniging met een ander verkopen, afleveren en verstrekken van cocaïne

aan [betrokkene 1]. Ten aanzien van verdachtes rol daarbij kan uit de bewijsvoering niet meer worden afgeleid dan dat hij in dat verband als chauffeur is opgetreden en in de auto aanwezig was toen de bijrijder de drugs aan de koper gaf en het geld aannam. Het behoeft nadere, hier ontbrekende, motivering waarom zo een gedraging, die doorgaans met medeplichtigheid in verband wordt gebracht, als het medeplegen van verkopen, afleveren en verstrekken kan worden aangemerkt.

De klacht is terecht voorgesteld.

Wat betreft het onder 2 tenlastegelegde klaagt het middel onder meer dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat de verdachte 0,20 gram cocaïne (als pleger) aanwezig heeft gehad zoals onder 2 is bewezenverklaard.

Blijkens de gebezigde bewijsmiddelen heeft het hof vastgesteld dat 'goednummer: 4373409' betrof '0,20 gram wit poeder bevattende cocaïne'. Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan evenwel niet worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die deze hoeveelheid aanwezig had. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3427

Zaaknummer: 14/03709

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 2 OW

RECHTSPRAAK

De officier van justitie is niet-ontvankelijk, nu de tenlastegelegde feiten zijn verjaard.

Zoals de Hoge Raad heeft beslist in zijn arrest van 29 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK1998, NJ 2010/231, geldt in geval van verandering van wetgeving met betrekking tot de verjaring naar hedendaagse rechtsopvatting in strafzaken als uitgangspunt dat deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd. Dit uitgangspunt geldt ook voor verlenging van lopende verjaringstermijnen. Dit is niet anders indien de verlenging van de verjaringstermijn een uitvloeisel is van de invoering van een strafverzwarende omstandigheid.

Hieruit vloeit voort dat voor de beantwoording van de vraag of het tenlastegelegde feit is verjaard, de tenlastelegging moet worden beoordeeld naar de stand van het recht ten tijde van de beantwoording van die vraag en dus niet naar de stand van het recht ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding.

Dit betekent in het onderhavige geval dat bij de beoordeling van de verjaring moet worden uitgegaan van artikel 175 WVV 1994 zoals dat thans luidt en dat de tenlastelegging moet worden verstaan in overeenstemming met die (huidige) bepaling. Dat brengt mee dat bij de beoordeling van de verjaring ervan moet worden uitgegaan dat aan de verdachte primair is tenlastegelegd, kort gezegd, roekeloos rijgedrag in de zin van het huidige artikel 175 WVV 1994 en (impliciet) subsidiair aanmerkelijk onvoorzichtig rijgedrag en voorts meer subsidiair hetgeen in de tenlastelegging als 'subsidiair' is aangeduid. Nu echter het hof de verdachte heeft vrijgesproken van het roekeloze rijgedrag en het beroep kennelijk niet tegen deze vrijspraak is gericht, staat dat onderdeel van de tenlastelegging niet ter toetsing in cassatie.

Het tenlastegelegde aanmerkelijk onvoorzichtig rijden dat wel aan de beoordeling door de Hoge Raad is onderworpen, is bij artikel 6 in verbinding met de artikel 175 en 178 WVV 1994, zoals deze bepalingen thans luiden, strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren en drie maanden is gesteld. Het (meer) subsidiair tenlastegelegde sub 1 en 2 is bij artikel 163 onderscheidenlijk artikel 8 in verbinding met de artikel 176 en 178 WVV 1994 strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste drie

maanden is gesteld. Het (meer) subsidiair tenlastegelegde sub 3 is bij artikel 5 in verbinding met artikel 177 en 178 WvW 1994 strafbaar gesteld als overtreding.

De feiten zijn volgens de tenlastelegging begaan op of omstreeks 1 november 2002. Wat betreft de misdrijven beloopt de verjaringstermijn ingevolge artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2° Sr in verbinding met artikel 72 lid 2 Sr in het onderhavige geval ten hoogste tweemaal zes jaren. Wat betreft de overtreding beloopt de verjaringstermijn op grond van artikel 72 lid 2 Sr tien jaren.

Uit het vorenstaande volgt dat met betrekking tot alle tenlastegelegde feiten, voor zover die aan het oordeel van de Hoge Raad zijn onderworpen, het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen. De Hoge Raad zal daarom, met vernietiging van de bestreden uitspraak, de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – behoudens voor zover daarbij het vonnis van de Rechtbank Amsterdam is vernietigd en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3441

Zaaknummer: 14/04592

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: D. Moszkowicz en J.W.E. Luiten

Wetsartikelen: 70 Sr en 72 Sr

RECHTSPRAAK

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat het hof enerzijds heeft geoordeeld dat te dezen geen sprake is van een tenlastelegging met gevoegde strafbare feiten doch anderzijds de verdachte onder aanhaling van artikel 57 Sr heeft veroordeeld wegens het medeplegen van drugsinvoer ‘meermalen gepleegd’.

Het middel behelst de klacht dat het hof de verdachte heeft veroordeeld voor een bij inleidende dagvaarding cumulatief tenlastegelegd feit waarvan hij in eerste aanleg is vrijgesproken.

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat het hof enerzijds heeft geoordeeld dat te dezen geen sprake is van een tenlastelegging met gevoegde strafbare feiten doch anderzijds de verdachte onder aanhaling van artikel 57 Sr heeft veroordeeld wegens het medeplegen van drugsinvoer ‘meermalen gepleegd’.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3433

Zaaknummer: 15/00253

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: A.J.M. van Roy

Wetsartikelen: 57 Sr en 404 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht voorwaardelijk opzet op zwaar lichamelijk letsel.

Het middel klaagt dat het onder 1 bewezenverklaarde wat betreft het opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier zwaar lichamelijk letsel – is aanwezig indien de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg zal intreden. Het zal moeten gaan om een kans die naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk is te achten.

Uit de bewijsvoering van het hof kan niet zonder meer worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat [verbalisant 1] zwaar lichamelijk letsel zou oplopen. De door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte ‘wist wat voor soort vuurwerkbom hij gegooid had’ en dat hij dat vuurwerk op een ME-bus heeft gegooid ‘zonder zich ervan te vergewissen of er iemand in dat voertuig zat’, vormt onvoldoende grond voor dat oordeel. Mede gelet op hetgeen door de verdediging in dat opzicht is aangevoerd – samengevat inhoudende dat een ME-bus een gepantserd voertuig is en dat de kans dat zwaar lichamelijk letsel zou worden toegebracht aan [verbalisant 1] door het op die bus gooien van ‘een exploderend voorwerp’ daarom niet aanmerkelijk was – had het hof zijn oordeel nader dienen te motiveren. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3430

Zaaknummer: 14/00899

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte zijn belang bij het cassatieberoep is niet evident, nu hij ter terechtzitting in hoger beroep het hem tenlastegelegde kennelijk heeft bekend en het hof het door de raadsman tot vrijspraak strekkende verweer gemotiveerd heeft verworpen

Het middel strekt ten betoge dat wat betreft de motivering van de bewezenverklaring ten onrechte is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

De politierechter heeft in zijn vonnis volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. Hetgeen de raadsman van de verdachte bij de behandeling van de zaak in hoger beroep heeft aangevoerd kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat hij vrijspraak heeft bepleit ten aanzien van het tenlastegelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het hof het vonnis van de politierechter niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten de in de eerste volzin van artikel 359 lid 3 Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen met betrekking tot het tenlastegelegde.

Uit hetgeen hiervoor is weergegeven kan worden afgeleid dat de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep het hem tenlastegelegde kennelijk heeft bekend en dat het hof het door de raadsman tot vrijspraak strekkende verweer gemotiveerd heeft verworpen. Gelet hierop is het belang van de verdachte bij zijn cassatieberoep niet evident. De schriftuur bevat evenwel niet de in HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, NJ 2013/241, r.o. 2.6.2 bedoelde, in zo een geval vereiste toelichting met betrekking tot het belang bij het ingestelde cassatieberoep en het (rechtens te respecteren) belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak en terugwijzing van de zaak naar het hof met het oog op het alsnog weergeven van de inhoud van de desbetreffende, onder 2.2.2 genoemde processen-verbaal waarvan de korte inhoud hem ter terechtzitting in eerste aanleg is voorgehouden.

Gelet hierop zal de Hoge Raad – gezien artikel 80a RO – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3434

Zaaknummer: 14/02320

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: A.R. Kellermann

Wetsartikelen: 359 Sv en 80a RO

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat ingevolge artikel 1 lid 2 Sr de voor de verdachte minder gunstige wijziging van artikel 36f lid 1 Sr buiten toepassing dient te blijven, is juist.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat ingevolge artikel 1 lid 2 Sr de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f Sr niet kan worden opgelegd.

Artikel 36f lid 1 Sr houdt met ingang van 1 januari 2014 in dat de in die bepaling bedoelde maatregel ook kan worden opgelegd indien de verdachte is ontslagen van alle rechtsvervolging en hem 'een maatregel of een last als bedoeld in artikel 37 wordt opgelegd'. De Wet van 26 juni 2013, *Stb.* 2013, 278 bevat geen overgangsbepaling. De aanvulling van artikel 36f lid 1 Sr houdt een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van het sanctierecht. In zo een geval dient de rechter op grond van artikel 1 lid 2 Sr bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene gunstigste bepalingen toe te passen.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat ingevolge artikel 36f lid 7 Sr de bepalingen van vervangende hechtenis (artikel 24c Sr) en vervangende jeugddetentie (artikel 77l lid 2 tot en met 6 Sr) van toepassing zijn, is het oordeel van het hof dat ingevolge artikel 1 lid 2 Sr de voor de verdachte minder gunstige wijziging van artikel 36f lid 1 Sr buiten toepassing dient te blijven, juist.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3437

Zaaknummer: 14/04458

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 1 Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de omstandigheden waarop namens verdachte een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden welke de overschrijding van de beroepstermijn verontschuldigbaar doen zijn, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan binnen de beroepstermijn verstrekte ambtelijke informatie waardoor bij de verdachte de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat de beroepstermijn op een ander tijdstip aanvangt of aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587, NJ 2004/181).

Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop door de raadvrouw van de verdachte een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in voormelde zin. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat – zoals het hof heeft vastgesteld – de verdachte niet meer heeft gedaan dan haar wens om hoger beroep in te stellen aan de secretaresse van haar raadsman kenbaar te maken, zonder zich later ervan te vergewissen of haar raadsman aan deze wens gehoor heeft gegeven. Dat de raadsman heeft nagelaten tijdig hoger beroep in te stellen, komt onder deze omstandigheden, gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, voor risico van de verdachte. De rechtspraak van het EHRM – zoals

aangeduid in de conclusie van de advocaat-generaal onder 20 en 21 – dwingt in een geval als het onderhavige niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3428

Zaaknummer: 14/01272

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: N. Smeets

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ontoereikend gemotiveerd dat verdachte een te laag belastbaar bedrag aan belasting heeft opgegeven.

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het middel klaagt onder meer dat uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat door de verdachte (als feitelijk leidinggever aan de door [medeverdachte] begane feiten) in de periode juli 2003 tot en met april 2004 telkens op de aangiftebiljetten omzetbelasting een te laag belastbaar bedrag is opgegeven. Die klacht berust op de opvatting dat in een geval als het onderhavige waarin – ook al noopt artikel 69 lid 2 Algemene wet inzake rijksbelastingen daartoe niet – niet alleen ten laste is gelegd dat onjuiste of onvolledige aangiften zijn gedaan, maar ook dat in die aangiften een te laag belastbaar bedrag is opgegeven, dat laatste slechts kan worden bewezen indien vaststaat dat het werkelijk in aanmerking te nemen bedrag hoger is. Deze opvatting is juist.

Het hof heeft dat miskend. Het hof had, in aanmerking genomen het in hoger beroep gevoerde verweer dat blijkens de uitspraak van 2 juli 2010 van de belastingkamer van het hof de aan [medeverdachte] in rekening gebrachte omzetbelasting in de aangiften terecht in vooraftrek is gebracht, niet in het midden mogen laten hoe die uitspraak zich verhoudt tot de vraag of het werkelijk in aanmerking te nemen belastbare bedrag hoger is dan het door [medeverdachte] opgegeven belastbare bedrag. Daarom is de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat '[medeverdachte] [immers] telkens opzettelijk op de bij de Inspecteur der belastingen of de Belastingdienst te Breda ingeleverde aangiftebiljetten omzetbelasting over genoemde maanden juli 2003 tot en met april 2004 telkens een te laag belastbaar bedrag aan belasting [heeft] opgegeven', ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is dus in zoverre gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3440

Zaaknummer: 14/00703

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: J. Kuijper en Th.O.M. Dieben

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ontoereikend gemotiveerd dat verdachte een te laag belastbaar bedrag aan belasting heeft opgegeven.

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het middel klaagt onder meer dat uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat door de verdachte in de periode juli 2003 tot en met april 2004 telkens op de aangiftebiljetten omzetbelasting een te laag belastbaar bedrag is opgegeven. Die klacht berust op de opvatting dat in een geval als het onderhavige waarin – ook al noopt artikel 69 lid 2 Algemene wet inzake rijksbelastingen daartoe niet – niet alleen ten laste is gelegd dat onjuiste of onvolledige aangiften zijn gedaan, maar ook dat in die aangiften een te laag belastbaar bedrag is opgegeven, dat laatste slechts kan worden bewezen indien vaststaat dat het werkelijk in aanmerking te nemen bedrag hoger is. Deze opvatting is juist.

Het hof heeft dat miskend. Het hof had, in aanmerking genomen het in hoger beroep gevoerde verweer dat blijkens de uitspraak van 2 juli 2010 van de belastingkamer van het hof de aan de verdachte in rekening gebrachte omzetbelasting in de aangiften terecht in vooraftrek is gebracht, niet in het midden mogen laten hoe die uitspraak zich verhoudt tot de vraag of het werkelijk in aanmerking te nemen belastbare bedrag hoger is dan het door de verdachte opgegeven belastbare bedrag. Daarom is de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat ‘zij [immers] telkens opzettelijk op de bij de Inspecteur der belastingen of de Belastingdienst te Breda ingeleverde aangiftebiljetten omzetbelasting over genoemde maanden juli 2003 tot en met april 2004 telkens een te laag belastbaar bedrag aan belasting [heeft] opgegeven’, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is dus in zoverre gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen, en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3432

Zaaknummer: 14/00702

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: J. Kuijper en Th.O.M. Dieben

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

***Gegronde aanvraag tot herziening in verband met
persoonsverwisseling.***

De politierechter heeft de aanvrager ter zake van ‘opzettelijk niet voldoen aan een bevel, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast’ veroordeeld tot een werkstraf van dertig uren, subsidiair vijftien dagen hechtenis.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat een ander dan de aanvrager, te weten zijn neef [betrokkene 1], het bewezenverklaarde feit heeft begaan en dat die ander gebruik heeft gemaakt van de persoonsgegevens van de aanvrager.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472

lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3435

Zaaknummer: 15/02761

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: J.J.A.P. van Breukelen

Wetsartikelen: 457 Sv